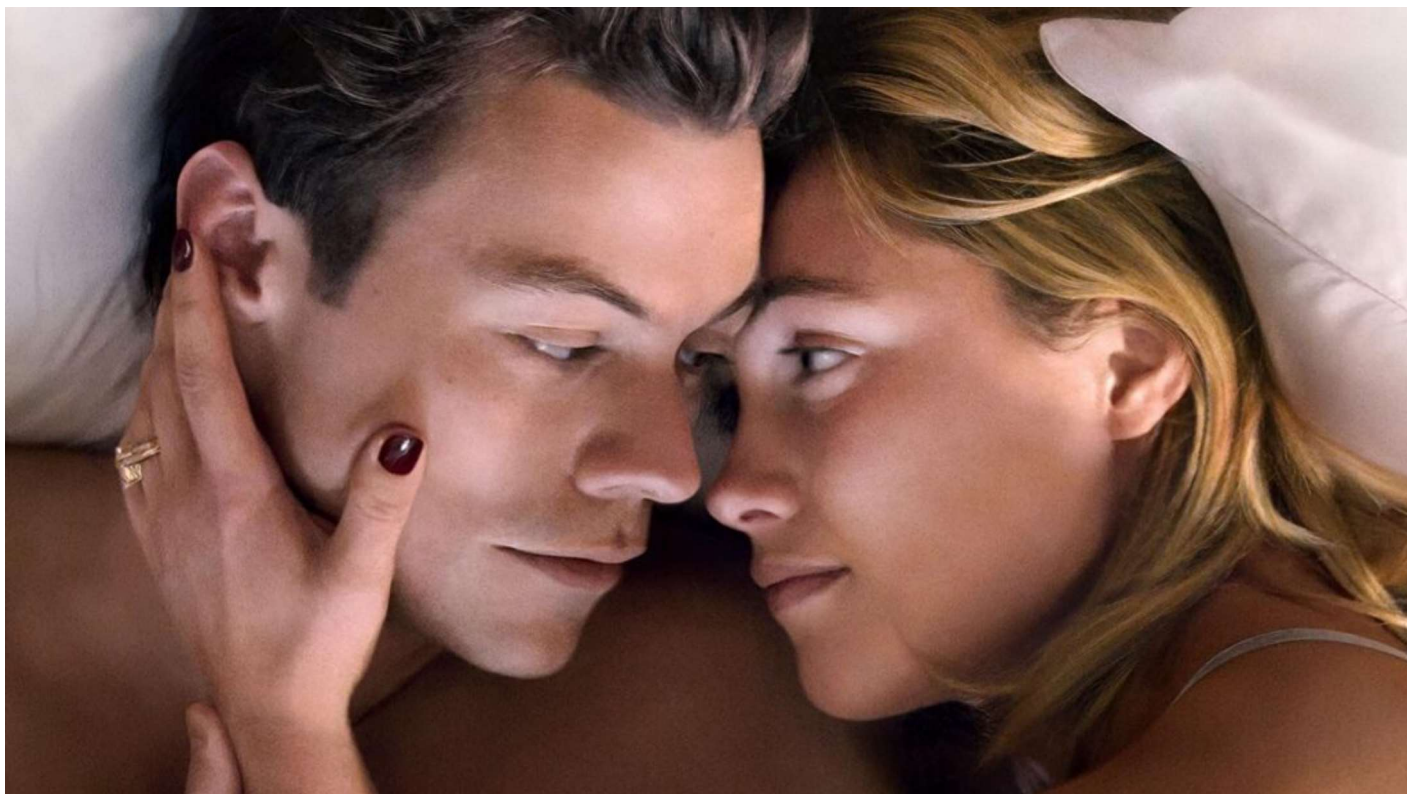

FILM

DON'T WORRY DARLING

AF MOGENS HØEGSBERG · 13. JULI 2023 · 3 MINUTTERS LÆSETID

Teknisk veludført, men uopfindsom thriller, der primært skal ses for en særdeles velspillende Florence Pugh.

Vi befinder os i en isoleret bebyggelse i den californiske ørken et uspecificeret tidspunkt i slutningen af 1950'erne eller starten af 60'erne.

Bebyggelsen er opført i tilknytning til det hemmelighedsfulde Victory-projekt, og her bor mændene, der arbejder for projektet, sammen med deres koner og børn.

Byen er et stiliseret, hyper-idyllisk og lidt for perfekt billede på den måde, man forestiller sig en villaby for den øvre middelklasse i slutningen af 1950'erne.

Her, hvor solen altid skinner og græsset er helt umuligt grønt, tilbringer konerne deres tid, mens mændene hver morgen kører ud til deres arbejde i Victory-projektets hovedkvarter ude i ørkenen.

Konerne gør rent, forbereder aftensmaden og tilbringer ellers tiden sammen med snak, sladder og drinks ved poolen.

Hovedpersonen i **Don't Worry Darling** er Alice, spillet af Florence Pugh. Hun er gift med Jack (Harry Styles), og de har det perfekte liv.

De lever i relativ velstand og er meget, meget forelskede i hinanden. Der er ingen børn endnu, men man forestiller sig, at det bare er et spørgsmål om tid.

Perfekt, ikke?

Og så alligevel ikke helt.

HALLUCINATION OG MÆRKElige BEGIVENHEDER

En dag ser Alice et fly styrte ned i ørkenen, og da hun begiver sig derud for at hjælpe, ender hun ved Victory-projektets hovedkvarter, hvor hun oplever en form for hallucination, inden hun besvimer.

Eller hvad?

Én af de andre kvinder, Margaret (KiKi Layne), har tidligere haft et nervøst sammenbrud, hvor hun gik ud i ørkenen sammen med sin søn. Margaret blev fundet, men sønnen var der ingen spor af.

Margaret er for kort tid siden vendt tilbage fra hospitalet, men der går ikke længe efter episoden med flyet, før Alice er vidne til, at Margaret begår selvmord.

Og her er det, at der for alvor bliver slået skår i idyllen.

For alle omkring Alice påstår, at Margaret ikke er død, men at hun bare er kommet til skade.

Herefter oplever Alice flere mærkelige og uforklarlige ting. Hvad er det, der foregår, og har Victory-projektets leder Frank (Chris Pine) noget med det hele at gøre? Og endnu mere uhyggeligt: Kan Alice overhovedet stole på sin elskede Jack?

GASLIGHTING

Man skal næppe være gammel i gårde, hvad angår science fiction og horror for at lugte luntten, når først de mærkelige begivenheder for alvor begynder.

Særligt synes **Don't Worry Darling** at være en slags kærlighedserklæring til Ira Levin og især hans to romaner **Rosemary's Baby** (1967) og **The Stepford Wives** (1972), der begge er

eksempler på samme slags *gaslighting*, Alice udsættes for i **Don't Worry Darling**.

Tematisk er det uden tvivl **The Stepford Wives**, der har dannet forlæg for **Don't Worry Darling** – blot er den bagvedliggende teknologi lidt anderledes her, og så siger jeg ikke mere.

De tydelige forbilleder gør også, at **Don't Worry Darling** ret hurtigt bliver uinteressant fra et rent plotmæssigt synspunkt; her gør den tematisk beslægtede **Antebellum** (2020) det noget bedre.

Begge film har et aktuelt feministisk perspektiv og budskab (**Antebellum** tillige også det racemæssige perspektiv), men **Antebellum** formår både at overraske og at levere en knytnæve i maven, hvad **Don't Worry Darling** ikke gør, selvom den nok gerne ville.

KRAFTPRÆSTATION

Når **Don't Worry Darling** stadig er seværdig skyldes det derfor primært Florence Pugh, der her leverer endnu en kraftpræstation.

Pugh har tidligere levereret forrygende præstationer, bl.a. i **Midsommer** (2019), der også handler om et dysfunktionelt forhold.

Pugh er ganske enkelt fremragende i **Don't Worry Darling**, og det er svært for de øvrige medvirkende at spille op til hendes niveau.

Kun Chris Pine har held med den mission, og Pine er også ganske formidabel i sin rolle som Victory-projektets skumle leder.

Det er godt at se Pine spille denne type rolle, og det er et af de bedste eksempler på *casting against type*, jeg har set længe.

Også instruktøren Olivia Wilde, der spiller en af de andre kvinder, gør det udmærket, men til gengæld er det ret tydeligt, at Harry Styles er ude, hvor han ikke helt kan bunde.

Decideret rædsom er han måske ikke, men han fremstår alt andet lige som noget af en træmand.

TEKNISK VELLYKKET

Teknisk er filmen vellykket og især scenografien og fotograferingen er rigtig god. Alene disse to elementer er med til at så et frø af tvivl i publikum helt fra starten, for så perfekt et 50'er-miljø kan simpelthen aldrig have eksisteret, ikke engang i 50'erne.

Lydsporet fungerer også godt; det er fyldt med en blanding af populærmusik fra tiden og John Powells urovækkende og meget effektive score.

Rent teknisk er alt altså velfungerende, men konceptuelt og på manusplan lader **Don't Worry Darling** en del tilbage at ønske.

Se den for Florence Pugh og Chris Pine, men forvent ikke et stort mesterværk. Ira Levin slog Olivia Wilde med 50 år.

Titel: Don't Worry Darling

Instruktør: Olivia Wilde

Manuskript: Katie Silberman efter historie af Carey van Dyke, Shane van Dyke og Katie Silberman

Cast: Florence Pugh (Alice), Harry Styles (Jack), Chris Pine (Frank), Olivia Wilde (Bunny), KiKi Layne (Margaret)

Foto: Matthew Libatique

Klip: Affonso Gonçalves

Musik: John Powell

Spilletid: 123 minutter

Aspect ratio: 2.39:1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 2022

Anmeldt i nr. 212 | [13/07/2023](#)

MOGENS HØEGSBERG

SENESTE INDLÆG

Mogens Høegsberg. Redaktør. Medstifter af Planet Pulp. Født 1976. Oprindelig fra Ringkøbing, fra 1996 til 2014 bosat i Århus, nu bosat i Silkeborg. Uddannet mag.art. og ph.d. i middelalderarkæologi. Ansat som arkæolog ved Moesgård Museum. Har siden barndommen været ivrig horrorfan; indledningsvist primært litteratur, senere også film. Dertil rollespiller, brætspiller og tegneseriefan. Film og filmmusik er Mogens' to største passioner inden for [..]